

Agnès Martin-Lugand

Kapka štěstí v ranní kávě

motto román

Kapka štěstí v ranní kávě

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Agnes Martin-Lugand

Kapka štěstí v ranní kávě – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Agnès Martin-Lugand
Kapka štěstí
v ranní
kávě

Praha 2019

Přeložila Dana Melanová

Copyright © Éditions Michel Lafon 2018,

A la lumière du petit matin

Published by arrangement with Lester Literary Agency

Translation © Dana Melanová, 2019

Cover photography © Benny Marty,

Dean Drobot / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-267-1642-6

ISBN e-knihy 978-80-267-1672-3 (1. zveřejnění, 2019)

*Pro Guillauma, Simona-Aderawa
a Rémiho-Tariku,
mé sluneční paprsky...*

*Některé činy, které se zdají
nezamýšlené, se ukážou (...)
dokonale motivované a promyšlené
z důvodů, jež unikají vědomí.*

Sigmund Freud

After We Meet

I Have A Tribe

~ 1 ~

Čtyři roky. Uběhly čtyři roky. Před čtyřmi lety mě rodiče opustili. Už čtvrtý rok ve stejný den na konci února usedám u jejich olivovníku na kovovou lavici, kterou maminka tak milovala. Čtvrtý rok se jim tu svěřuju se svým zármutkem i se svou zlostí. A říkám jim, že jsem jim odpustila. Jak bych také mohla něco zazlívát nejskvělejším bytostem, jaké jsem kdy poznala?

Své rodiče jsem nekonečně milovala a nebylo na tom nic zvláštního. Ještě slyším maminku, jak mi opakuje, že jsem jejich malý zázrak. Mí rodiče se bláznivě milovali a dlouho si vystačili sami dva. Nakonec však přece jen chtěli svoji lásku zpečetit. Život jim ovšem uchystal překvapení; dobré i zlé. Nedařilo se jim počít dítě, ale ani zdaleka je to neod-

cizilo, naopak, ještě víc se sblížili. Rádi vyprávěli, že jsem nakonec přišla na svět jen díky jejich silné vůli. Nezáleží na tom, jak se to stalo, ale jsem tady už devětatřicet let. Z dua přešli zcela přirozeně na trio. Bylo to pro ně samozřejmé. Hýčkali mě, milovali, vychovávali, odměňovali i kárali. Poskytli mi všechno, abych správně vstoupila do života. Vždycky jsem cítila, že vyrůstám v domě plném štěstí, kde byli mí přátelé vítáni s otevřenou náručí. Díky rodičům a svobodě uvažování, kterou mi poskytovali, jsem se mohla hledat, uvažovat o sobě a nakonec si sama vybrat, čím chci být. A pak se jednoho dne dověděli, že odporná nemoc postupně užírá neurony v mámině mozku. Brzy už nikoho nepoznám a později zapomene i na to, kým je. Pochopitelně mě chtěli chránit a skrývali to přede mnou, stali se z nich dokonalí herci. Maminka byla vždycky roztržitá, a tak jsem si ničeho nevšimla, když jsem k nim přijela na návštěvu. Táta na ni dával pozor. Žila jsem daleko od nich, v Paříži, a kdykoli jsem zavítala do našeho domu na Jihu, vynaložili veškerou energii, aby zachovali své tajemství. Třeba jsem nebyla moc všímavá, nepozorovala jsem je tak dobře, ale i kdyby mi neunikly varovné signály, stejně by nic nezastavilo pekelnou spirálu, po níž se oba vydali. Pochopila jsem to, když jsem četla jejich dopis. V několika řádcích, co se dnes obrátily v dým spo-

lu s nimi, se omlouvali za bolest, kterou mi hodlají způsobit, ale že dobře vědí jedno: pokud by jeden z nich zemřel, způsobil by mi ten přeživší mnohem větší utrpení. Žádali mě, abych jim odpustila jejich sobectví. Sobectví milující se dvojice. Jejich láska smetla na cestě životem všechno, i jedinou dceru.

„Hortense?“

Usmála jsem se. Ten tichý a něžný hlas patřil mé nejlepší kamarádce Cathie, sestře, kterou jsem nikdy neměla. Potkala jsem ji před pětatřiceti lety na první hodině baletu. Ohlédla jsem se přes rameno, blížila se ke mně zachumlaná v tlustém vlněném svetru. Kdo tvrdí, že v Provence je stále krásné počasí? Dneska tu bylo smutno, což odpovídalo mé náladě, obloha zešedla a mistral mrazil kosti v těle. Vybídla jsem ji, aby si sedla vedle mě na lavičce. Zlehka usedla, vzala mě za ruku a zadívala se na olivovník, který i ji přitahoval jako magnet.

„Škoda že tu nemůžeš zůstat o den nebo dva déle,“ zašeptala. „Vídáme tě tak málo...“

Zhluboka jsem se nadechla, zaplavila mě další vlna smutku.

„Taky mi moc chybíte. Ale dobře víš, že v tuhle dobu sem jezdím jen kvůli našim a že nemůžu zůstat déle.“

„To je dobré znamení. Máš hodně začek?“

„Ano, docela jo.“

„Je už jasné, kdy letos v létě dorazíš?“

„Ještě ne, ale nejpozději o víkendu 14. července. Co nejdřív začnu organizovat stáže a rezervovat pokoje.“

Nechtěla jsem se zbavit venkovského domu po rodičích v Bonnieux, obci ležící na svazích pohoří Luberon. V době, kdy ztratili naději, že budou mít dítě, investovali všechny úspory do ruiny staré farmy, kterou ironicky nazvali Bastide, jak se v místním nářečí říkalo statku. Rozhodli se, že se odstěhují z města a usadí se tady. Ta rekonstrukce byla šílený nápad. Statek jim zpočátku nahrazoval dítě a nakonec přišly i opravdové kojenecké lahve a plenky. Všechny moje vzpomínky na dětství, na čas strávený s rodiči a s Cathie byly svázané s Bastide. A když bylo rodičům jasné, že jejich dcera propadla životní vášni – baletu, vybudoval táta z bývalé, dosud nevyužité stodoly taneční sál, který se zcela vyrovnal profesionálním studiím. Nepřestala jsem nikdy milovat tyhle staré zdi navzdory tomu, že tu rodiče společně spáchali sebevraždu. Milovali se tady, počali mě tu, zahrnovali mě láskou a jejich popel teď odpočíval u kořenů *jejich olivovníku*. Jak by mohli cizí lidé vlastnit tuto půdu a tyto kameny? To jsem si nedokázala představit.

~ ~ ~

„Obešla jsi dům?“ zeptala se Cathie. „Je všechno v pořádku?“

Pokaždé, když jsem v únoru přijela navštívit olivovník mých rodičů, přijali mě Cathie a její manžel Mathieu ve svém malém venkovském domku. Bylo by nesmyslné a příliš náročné otevírat dům po rodičích na čtyřiaadvacet nebo osmačtyřicet hodin. Zbožňovala jsem chvíle strávené u přátel, vládla u nich pohoda, klid a mír. Oba měli dar rozdávat spokojenost a dobrou náladu. Vnášeli lidem kolem sebe do života radost: stačilo drobné gesto, malá, zcela nenápadná pozornost a dokázalo to oblažit i nejzmučenější srdce. Před pěti lety se jim narodil syn, ale nijak nezměnili způsob života; jejich otevřenost a štědrost vůči lidem, které měli rádi, se tím ještě posílily. Poslouchala jsem, jak mi vyprávějí o svém prostém životě blízském přírodě. Představovali pro mne symbol čistoty. Cathie byla včelařka a Mathieu měl podnik na prořezávání a kácení stromů.

„Podle všeho je po zimě v pořádku,“ odpověděla jsem.

„Vždyť ten dům znáš... Jakmile teplota stoupne, budeme tam pravidelně chodit otevírat okna a větrat.“

„Je to od vás hezké, ale máte dost práce i tak. Neztrácejte tím čas...“

„Vůbec nás to nezatěžuje a ty bys to měla vědět.“

Vstala a natáhla ke mně paži, aby mi taky pomohla vstát.

„Jestli chceš chytit vlak, musíme vyjet.“

Pořádně jsem se nadechla, abych si dodala odvahy, pustila jsem její ruku a zamířila k *olivovníku*, abych se rozloučila s rodiči. Pohladila jsem kůru dlaní a nakonec jsem na ni položila tvář.

„Mám vás ráda, tati a mami. Přijedu v létě...“

Po celou cestu jsme s Cathie klábosily. Bavily jsme se, abychom překonaly smutek a špatnou náladu, abychom zaplašily prázdno, které zanedlouho pocítíme. Byl to takový náš zvyk; drbaly jsme, než jsme sjely z dálnice. Čím jsme byly blíž k nádraží, tím jsme byly tišší a poslední stovky metrů před nevyhnutelným rozloučením jsme urazily mlčky. Zaparkovala vedle stanoviště vozů k pronajmutí a nechala běžet motor; vystoupila jsem sama, Cathie mě nikdy nedoprovázela na nástupiště, nechtěly jsme před lidmi prolévat slzy. Vždycky jsem jí řekla *Díky, pusť Mathieuovi a dávej na sebe pozor*, ona mi odpovídala *Rádi jsme tě viděli, pozdravuj Aymérica, Sandra a Bertille a buď na sebe opatrná. Ať ti to jde*. Poslední polibek na tvář a vystoupila jsem z auta. Těsně před vchodem do nádražní haly jsem se obrátila a zamávala na Cathie. Ona se usmála,

a když zase vyrazila, stiskla klakson. Teprve potom na mě padla olověná tíže. Léta ubíhala – v tomhle kraji jsem nežila už patnáct let – a můj pařížský život mi přinášel radost, štěstí a profesionální uspokojení. Byla jsem sice připoutaná k rodnému Luberonu, ale nikdy by mě nenapadlo, že bych mohla opustit hlavní město; světla, hemžení, spousta činností, hluk, představení, noční život, to všechno mě neskonale vábilo. Přesto mě pokaždé při odjezdu bodalo u srdce, hrdlo se mi svíralo a cítila jsem strašlivou samotu. V hrudi mi zela trhlina, která se nikdy nezacelí, a smrt mých rodičů s tím neměla nic společného. Ta trhlina zase srostla, jakmile jsem vystoupila na nástupišti Lyonského nádraží; okamžitě mě totiž vtáhl vír mého pařížského života, nálada se mi zvedla a já jsem se nemohla dočkat, až se zase vrátím do školy.

Před pěti lety jsme Sandro, Bertille a já převzali taneční školu od našeho mentora Augusta, stále jsme však nad sebou cítili jeho ochrannou ruku. V pětadvaceti letech jsem za sebou měla několik let působení na malých i středních tanečních scénách, nikdy velkých – nebyla jsem dost ctižádostivá a ukázněná, abych na onen taneční grál dosáhla. Čas strávený na konzervatoři mě znechutil, cestovala jsem, využívala svého mládí, bez lítosti jsem za

sebou zabouchla dveře akademického tance a pro-
tloukala se, jak to šlo. Rodiče byli čím dál znepoko-
jenější a dělali si stále větší starosti o moji budouc-
nost; konečně jsem si uvědomila, že se musím
sebrat. Pokud se budu nadále chovat jako věčná
pubertáčka, nikdy ničeho nedosáhnu. Bylo načase
dospět, aby na mě rodiče mohli být pyšní. Chtěla
jsem také vědět, jestli mě moje vášeň uživí, nebo
jestli se jí ke svému neštěstí budu muset vzdát. Šla
jsem na konkurz k Augustovi, jehož pověst jsem
znala; byl tvrdý, ale spravedlivý. Přes dvacet let stál
v čele gigantické taneční školy, ale pak se rozhodl,
že se bude věnovat výhradně nekonformním taneč-
níkům, kteří vyčnívali z řady a nezapadali. Chtěl
jim pomáhat najít cestu. Zuřivě jsem trénovala,
byla jsem ve stresu a moje předtančení bylo úplná
katastrofa. Přesto mě vzal k sobě do kurzu. A tam
jsem potkala dva tanečníky, kteří se stali mými
partnery: Sandra a Bertille.

Sandro právě přiletěl z Brazílie, aby se zdokonalil
u přísného tanečního mistra. Byl si dokonale vědom
svého výjimečného talentu, ale chtěl sestoupit z pie-
destalu. Výsledek kurzů u Augusta: nikdy neodjel.
Obvykle se za ním všichni otáčeli – velký podíl na
tom měla jeho bronzová pleť a atletická postava –,
ale jakmile otevřel ústa a zazněl jeho teplý přízvuk,
objevil se za krásným zjevem muž nevšední laska-

vosti a velkorysosti, navíc s fantastickým smyslem pro humor. A když rozhýbal tělo, vycházela z něj obrovská síla a hrubá živočišnost. Při jeho předtančení zíral každý kandidát s otevřenými ústy na jeho choreografii a kladl si otázku, kde se tady vzal takový talent a hlavně, sobečtěji, jak po něm vůbec může někdo vystoupit. Ale Auguste mu naprosto vyhovoval, protože u něj zůstal.

Bertille zkusila štěstí u Augusta proto, aby si vyléčila své zraněné ego. Jako mladou matku ročních dvojčat ji vyhodili ze souboru, v němž tančila několik let. Když nám vysvětlila svoji situaci, prohlédla jsem si ji od hlavy po paty a ani na okamžik jsem neuvěřila, že by ji z práce mohli propustit pro nedbalost. Bertille byla oheň pod ledovou vrstvou. Na první pohled zdrženlivá žena, ovšem pěkně umanutá, když něco nešlo po jejím. Jak často jsem musela snášet její záchvaty zlosti! Ale když tančila, skoro jsme nevěřili, že nám před pár minutami dělala scény. Její tělo se stávalo jemným nástrojem, každý její pohyb vyzařoval ohromnou energii, která vás povznášela do výšin.

Sprátelili jsme se a jeden druhého během toho šíleného roku pod Augustovou laskavou taktovkou podporovali. Dobře jsme si uvědomovali, že nás vzal pod křídlo a že se k nám připoutal. Občas jsme měli dojem, že jsme vyvolení. Ale byl na nás jen

tvrdší, přísnější a náročnější, nebral v úvahu naše duševní stavy. Museli jsme tančit, tančit a zase tančit až do úplného vyčerpání. Tlačil nás na hranici našich možností, chtěl vědět, co v nás je, neustále zkoušel naše limity. Nutil nás, abychom naplnili jeho krédo: tancem vyprávět příběh. Vyžadoval od nás, abychom osvobodili všechny emoce uzavřené v nejhlubším nitru své bytosti. Auguste nám nedovolil odpočívat, ale byl tak výjimečný, že jsme plnili všechny jeho žádosti a žádný z jeho žáků – třeba i odbojné národy – se nikdy nevzbouřil. S mými dvěma přáteli jsme ho požádali, aby nám poskytl ještě jeden doplňující rok, ale odmítl, prý už splnil své poslání. Nabídl nám ale, abychom mu postupně při výuce pomáhali. Objevili jsme učení, což třeba pro mne bylo jako skutečné zjevení. Auguste nás povzbuzoval, abychom se připravili na zkoušky a získali diplom učitele tance. Přenesl na nás své nadšení, dřeli jsme jako koně a nakonec jsme ten papír dostali. Pak nás pustil do světa, abychom se proletěli na vlastních křídlech. Učili jsme v různých tanečních školách, ale nikdy jsme nepřerušili vzájemné kontakty. Naopak. Ani od Augusta jsme se příliš nevzdalovali, pravidelně jsme se u něj scházeli. Jednoho večera jsme u něj zrovna večereli a on vyložil karty na stůl:

„Děti, jsem unavený. Zavřu školu.“

Zaječeli jsme, vyskočili ze židlí a protestovali proti takovému rozhodnutí. Tak nás šokoval, že jsme úplně zapomněli na uctivost, s jakou jsme se k němu obvykle chovali.

„Tak už dost,“ řekl klidně.

Stačilo prosté mávnutí rukou a hned jsme si zase sedli jako poslušné děti.

„Zavřu školu, ale vy otevřete svoji. Od příštího školního roku je škola vaše, teď tady budete učit vy. Sežeňte si žáky, jaké chcete, děti, mládež, dospělé. Dělejte si, co chcete, po čem toužíte, jen předávejte své umění. Pokud odmítnete, škola definitivně zavře, žezlo chci předat pouze vám. Jste mé děti...“

Dlouhé minuty jsme nebyli schopni slova před jeho uspokojenou a dojatou tváří. Dívali jsme se na sebe, z Bertillina a Sandrova pohledu jsem vyčetla stejné pocity, jaké jsem prožívala já: hrůzu, odpovědnost, ale také chuť jít do toho, pracovat, aby byl náš duchovní otec na nás hrdý. Cítila jsem, jak mi rostou křídla, jak se mi v hlavě rojí nápady a touhy, nedokázala jsem je zadržet. Promluvil jsem první:

„Nebudete litovat, že jste si nás vybral, Auguste. Můžete se na nás spolehnout.“

Od té doby škola fungovala docela dobře. Sotva proběhl zápis, kurzy byly plné. Na chodbách se potkávaly a střídaly všechny generace. Od úplně

malých, tříletých holčiček, po nejstarší, o jejichž věku se už mlčí... Bertille měla na starosti klasický balet, Sandro a já jsme vedli kurzy moderního tance a Sandro měl ještě navíc kurz světového tance. Byli jsme ovšem schopni nahradit jeden druhého, v případě potřeby jsme se mohli navzájem zastoupit. Dva sály byly neustále obsazené a dostávali jsme stohy životopisů učitelů tance, kteří si přáli pracovat s námi pod Augustovým praporem.

Poslední kurz následujícího dne jsem měla se staršími dívkami. Zbožňovala jsem je. Na počátku hodiny mě prosily, abych jim prozradila, jaká bude choreografie jejich vystoupení na závěr školního roku. Neodolala jsem a nadšeně jsem jim něco málo naznačila, ony ovšem naléhaly, abych jim předvedla všechno. Měly jsme před sebou dlouhé týdny příprav a já jsem toužila posunout laťku výš než v loňském roce. Tyhle dívky byly velmi nadané, tvořily skvěle stmelenou skupinu, stálo za námahu zvýšit o jeden stupeň úroveň vystoupení a ukázat, jak jsem náročná. Během pěti let se mnohé z nich hodně posunuly; vytrvalostí, trpělivostí a laskavostí jsem v nich dovedla zažehnout jiskřičku vášně pro tanec. Byla jsem si jistá, že dokážeme něco skvělého. A přála jsem si výjimečné zakončení výuky. Většina z nich brzy opustí školu a můj

kurz; v sedmnácti letech byl pro ně tanec pouhým rozptýlením, brzy je pohltí studium a jiné činnosti. Viděla jsem, jak dospívají, stávají se mladými ženami, měla jsem chuť naposledy vzdát čest jejich tanečnímu nadání a zájmu o tanec.

„Tak dobrá, děvčata, předvedu vám to,“ ustoupila jsem s úsměvem.

Zatleskaly mi a nanejvýš vzrušené se usadily u stěny sálu. Jen málokdy jsem před nimi tančila, nebyla jsem tu proto, abych je drtila svou letitou zkušeností, měla jsem jim jen předat kus svého umění, umožnit jim, aby ho přijaly, rozvinuly ho a cítily se dobře. Připravila jsem si hudbu – *Černou bundu* od Aarona – která nás bude provázet příští měsíce, svěřila jsem dálkové ovládání přehrávače jedné z nich a zaujala postavení uprostřed sálu. Podívala jsem se do zrcadla, sklonila hlavu, nohy jsem měla těsně u sebe, paže podél těla a jedním gestem jsem dala pokyn. Zahltil nás zvuk. Odlepila jsem se od podlahy, nechala se vést svým tělem a příběhem, který jsem si přála vyprávět. Chtěla jsem život, energii, radost. Myslela jsem na všechno, na pohyb malíčku, i ten mohl leccos sdělit, na své oči, i když jsem je chvílemi zavírala; každé sebenepatrnější gesto posílalo poselství, které jsem chtěla během čtyř minut a pětatřiceti vteřin předat. Náhle zvuk zesílil, usmála jsem se a zpozorovala Sandra, stojícího vedle mých

žacek. Nemohl si pomoci, musel přijít, když slyšel, co se děje v mém sále. Na jeho vkus jsem sama tančila až moc málo. Dokonale reagoval na hudbu – moc dobře mě znal – a zesílil zvuk přesně v okamžiku, kdy jsem požadovala po svých holčičkách, aby se uvolnily, nechaly to plynout. Chtěla jsem, aby z nich sálala energie, aby zaplavily prostor, aby uchvátily diváky svou svobodou a aby si ten pocit uchovaly po celý život. Teď jsem jim to předváděla a samotnou mě překvapilo, jakou radost mi uvolněnost přináší. Když se ve studiu znovu rozhostilo ticho, Sandro obdivně hvízdal:

„Bavte se dobře, girls!“

Jeho úsměv byl jako sluneční paprsek. Šeptem jsem mu vděčně poděkovala, jeho komplimenty mi šly vždycky přímo k srdci.

„Tak do tohohle se dáme,“ řekla jsem povzbudivě svým žačkám.

Všimla jsem si jejich pochybovačných pohledů.

„To dokážete! Neposílám vás přece do války. Jsem si jistá, že tuhle choreografii zvládnete.“

O hodinu a půl později jsem se opírala o tyč, dívala se na ně a utírala si obličej. Ty potvůrky by mě úplně utahaly. Pocítila jsem však trochu uspokojení; mířila jsem přesně, ony mou výzvu přijaly. Mrkla jsem se na hodiny a tleskla do dlaní.

„Tak do šatny, holky! A fofrem!“

„Příští týden, Hortense!“

Odcházely a pořád přitom štěbetaly. Zatímco se oblékaly, využila jsem toho a protáhla se, hlavně jsem si uvolnila svaly, chtěla jsem být v příštích hodinách ve formě. Pak jsem vypila půlku lahve vody. Když mé žačky vyšly ze šatny převlečené, vyšňořené na rande s přítelem jako schránky na svaté ostatky, doprovodila jsem je k východu. Nestarala jsem se o to, co budou dělat potom, to byla výhoda kurzů pro mládež a dospělé; nemusela jsem je hlídat nebo čekat na maminky, které mají zpoždění. Každá mě políbila a pak zmizely.

„Pořádně si odpočiňte, kočičky!“ volala jsem za nimi na ulici.

„Jasně!“

Smála jsem se jejich bezstarostnosti, ještě když jsem šla do kanceláře, která dřív patřila Augusto-vi. Nikdy jsme nepochopili, proč si nevybral pohodlnější místo. Maximálně šest metrů čtverečních, ale i nám se podařilo nacpat sem stůl, tři židle, dvě kartotéky, miniledničku a své vzpomínky. Mí přátelé už tady byli, Sandro seděl na svém hřadu – na horní polici – a Bertille za psacím stolem, kde se zabývala papírováním (obě jsme se o tuhle nevděčnou práci dělily).

„Jde to?“

„Jo, docela jo.“

„Už toho nech, zítra to dodělám.“

Sedla jsem si a masírovala si kotník, který mě už nějakou dobu brněl.

„Tvoje choreografie je patrně úplně geniální.“

„To nevím, ale holky jsou z ní nadšené.“

„Nehraj si na skromnou! Je to směšné! A upřímně řečeno, jsi skvělá, a já doufám, že s nimi budeš při představení tancovat, protože kdybys tam nebyla, byl by to zmatek.“

Smetla jsem ten návrh mávnutím ruky.

„Každopádně se na to moc těším,“ dodala ještě Bertille.

Pohodlněji se opřela o opěradlo židle a vrhla na mě udivený pohled.

„A co tu vlastně ještě děláš? Nepřijede snad dneska večer Aymeric?“

Ten tanec mě úplně rozhodil! Jak jsem na něj mohla zapomenout?

„Musím letět!“

Vyskočila jsem ze židle, odstrčila Sandra, sáhla po své staré kabelce od Darela, od níž jsem se nikdy neodlučovala, popadla jsem kabát a uvázala si šátek. Rozchechtali se, když viděli ten úprk. Vyplázla jsem na ně jazyk.

„No jo, no jo! Už deset dní jsme se neviděli!“

„To se teda často nestává,“ podotkla Bertille.

„Ano, naštěstí..., ale teď to bylo trochu komplikované, měl spoustu služebních cest, takže...“

„Takže mu předvedeš velkou hru, je mi to jasné!“ utahoval si ze mě Sandro.

„Jen jestli budu mít čas se na to připravit!“

„Vyložím tě doma, pokud ti to pomůže, taky na mě někdo čeká,“ oznámil nám a natahoval si přitom své mechanické hodinky.

Podal mi helmu na skútr. Zvedla jsem oči k nebi a zadržela smích. Sandro byl kat ženských srdcí, potřeboval všechny, mladé, méně mladé i ostatní. Nechtěl dělat žádné rozdíly, nepřipouštěl diskriminaci. Se svým neodolatelně okouzlujícím přízvukem nám vždycky vysvětloval, že žena je žena, je vždycky krásná, tajemná a žádoucí, ať je jak chce stará, ať má v pase kolik chce a ať je velikost její podprsenky jakákoli. Občas jsme se ho s Bertille pokoušely usměrňovat, ale k ničemu to nevedlo.

Seděl na svém skútru, proplétal se přecpanými ulicemi a pískal si jakousi melodii z rodné Brazílie. Za necelou čtvrt hodinku jsme dorazili ke mně. Zvedl hledi, když jsem slezla z jeho mašiny a podala mu helmu.

„Nech si ji, zastavím se pro tebe zítra ráno!“

„Myslíš, že vstaneš?“ zeptala jsem se a nevěřičně povytáhla obočí.

„Nemám moc na vybranou. V kolik ráno začínáš?“

„V deset!“

„No jo, máš hodinu s těmi svými mazánky!“

Usmála jsem se, moc jsem se na ně těšila. Už dva roky jsem s pomocí psychologa a pohybového poradce pracovala každý čtvrtek ráno s hendikepovanými dětmi a pomáhala jim zase získat pružnost a ohebnost. Dostávala jsem za to houby, Bertille sice skřípala zuby, ale bylo mi to jedno.

„Tak jo, zítra tě čekám a díky za odvoz!“

„Pospěš si! Láska je netrpělivá!“

Pořád si pískal, když vyrazil od chodníku. Já jsem beze spěchu vyklusala šest pater, která mě dělila od mého bytu.

Žila jsem tu už přes čtyři roky. Zamilovala jsem se do toho hnízda pod střechou, do kokonu, který mi pomohli opravit Sandro, Bertille a její manžel. Koupila jsem ho za peníze, které jsem si spořila od chvíle, kdy jsem začala pracovat, a za to, co mi dali rodiče. Určitě jsem udělala dobře. Vždycky mě podporovali, abych investovala stejně jako oni do něčeho hodnotnějšího, tedy do nemovitosti, a trvali na tom, že mi pomůžou. Když jsem vstoupila do téhle velké zpusťšené místnosti o čtyřiceti metrech čtverečních s balkonkem mezi zinkovými stře-

chami, okamžitě jsem věděla, že by se jim to líbilo a řekli by mi, že ta místnost jsem celá já. Strávila jsem celé dny broušením stěn a starých parket. Kvůli kuchyni jsme se vypravili do Ikey a Sandro se poprvé v životě pustil do montování nábytku. Proto jedné skříňce dodnes chybí dvířka. Abych oddělila ložnici od zbytku bytu, vyčenichala jsem někde starý paraván z třicátých let, naaranžovala na něj bílou voálovou záclonu, která podtrhovala jemně našedlou barvu malby. Na miniaturní balkon jsem zavěsila dvě žárovčičky z vánočního řetězu, na víc tam nebylo místo, postavila tam jeden květináč, a když bylo venku hezky, mohla jsem tam dát skládací kovový stoleček, který jsem měla po zbytek roku zasunutý za dveřmi.

Zbývala mi necelá hodina, než se mi Aymeric ozve; měla jsem čas, abych se připravila. Tolik se mi po něm stýskalo! Až ho uvidím, rozplyne se tíseň po návštěvě olivovníku mých rodičů. Bloumala jsem nahá po místnosti, vložila do přehrávače disk – teplý hlas Alicie Keys – a potom jsem si obzvlášť pečlivě vybrala prádlo a ideální šaty, černé s nahými zády, a zpod postele jsem vytáhla sandály na vysokém podpatku se šňůrkami. Venku byla sice zima, ale co na tom, šlo mi o to, jak to zapůsobí na něj, ten účinek jsem dobře znala.

Vzkaz jsem dostala ve chvíli, kdy jsem vstupovala do koupelny, chvilku jsem bojovala s drobnou rodící se úzkostí, ale oddychla jsem si, když jsem si přečetla: *Jsem v zácpě, nezastavím se pro tebe, jdi tam rovnou a hned! Stýská se mi... libám.* A. Okamžitě mi bylo líp a konečně jsem vklouzla pod sprchu. Voda mě uvolnila a zklidnila. Ledová sprcha na závěr mi osvěžila a oživila kůži. Omotala jsem si kolem těla osušku a pečlivě se nalíčila, abych zvýraznila své šedé oči a světlé rty. Měl rád mé přirozeně blond vlasy, učesala jsem si je do volného uzlu, z něžž jsem rafinovaně nechala padat jeden pramínek, tenhle účes se mu nejvíc líbil. Pak jsem se natřela suchým olejem, po němž mám sametovou pokožku. A poslední dotyk: jediná kapka parfému mezi ňadra. Byla jsem připravená.

~ 2 ~

Neudivilo mě, že jsem přišla první. Aymeric byl sice nejlepší organizátor a nejspolehlivější člověk, jakého znám, ale skoro vždycky chodil pozdě; ještě poslední zavolání, odeslat poslední mail, vyřešit poslední krizovou situaci. Nezazlívala jsem mu to, pokaždé zařídil maximum věcí před naší schůzkou, aby nás nikdo nerušil. Číšník, který nás moc dobře znal, mě doprovodil k našemu obvyklému stolu v klidné části restaurace vhodné pro setkání, odkud jsme měli krásný rozhled a sami jsme nebyli viděni. Vrátil se za pár minut s koktejlem v ruce.

„Nic jsem si neobjednala, počkám na něj.“

„Volal mi těsně předtím, než jste přišla, a požádal mě, abych vám přinesl koktejl, zpozdí se ještě o několik minut.“

No prosím, co jsem říkala!

„Děkuju mockrát.“

Vypila jsem sotva tři doušky ze sklenice, když se o slabou čtvrt hodinku později Aymeric objevil ve dveřích restaurace, na uchu měl ještě přilepený mobil. Podle jeho napjatého obličeje a ruky křečovitě svírající telefon jsem usoudila, že je nervózní a soustředěný. Šťastně a zasněně jsem na něj zírala. Na něm by vypadal sexy i konfekční oblek z obchoďáku *Printemps de l'Homme*. Měl zkrátka dar. Nezáleželo na jeho vysoké postavě ani na tom, co má na sobě, stačilo jeho charisma, které zaplavilo jsem jakoukoli místnost. Aymeric lidem imponoval také svou zdvořilou sebejistotou. Kdokoli se s ním setkal, ihned vycítil, že Aymeric uspěje ve všem, do čeho se pustí; přesto jsem si u něj nikdy nevšimla, že by chtěl někoho deptat, jen každým projevem dokazoval, že je ve své profesi vynikající, že mu nic nenažene strach, že svou prací, vůlí a odvahou smete všechny překážky.

Jeho výraz zjemněl ve chvíli, kdy se naše pohledy setkaly, přiblížil dva prsty k ústům a poslal mi vzdušný polibek. Za několik minut zavěsil... konečně. Přelétl pohledem sál restaurace a vykročil pak ke mně s lehce spikleneckým úsměvem na rtech. Čekala jsem, až se ke mně přiblíží, ani jsem

se nepohnula. Jakmile byl skoro u mě, nabídla jsem mu krk, políbil mě na něj, což mě rozechvělo, potom si sedl proti mně. Dlouhé minuty si mě prohlížel – to byl jeho rituál –, jako by se mě snažil znovu objevit. Snad to dělal, aby se uvolnil, a dokazoval si tím, že to pořád funguje. Milovala jsem tyhle okamžiky, kdy sestupoval ze svého světa a vstupoval do mého, zdálo se mi, že jsem středem jeho vesmíru, stával se Aymericem, kterého jsem znala pouze já.

„Co to volání? Doufám, že nešlo o nic vážného.“

„Ne... spíš to byla dobrá zpráva!“ odpověděl mi, tvář mu zářila vzrušeným pohledem. „Nehledě na nový nemožný hlavolam pro můj diář.“

„A můžu vědět, jaká novina tě dostala do takového stavu?“

Nechal se unést jako pokaždé, když šlo o jeho práci, a já mu dovolila, aby mi podrobně vysvětlil, v čem spočívá ta výhodná příležitost. Jeho mnohomluvnost mě bavila. Najednou si patrně uvědomil, že už dobrých deset minut jen klade otázky a sám si na ně odpovídá. S omluvným úsměvem se nadechl.

„Na tom nesejde, ještě si o tom promluvíme... Teď jsem úplně tvůj.“

Ještě ne úplně, protože se objevil náš číšník, abychom si objednali.

„Jak to proběhlo na Jihu?“ zeptal se mě, jakmile jsme zase osaměli.

Vyslala jsem k němu trochu smutný úsměv.

„Cathie a Mathieu ti posílají pusu, doufají, že tě letos v létě uvidí.“

„Já taky doufám. A co rodiče?“

„Udělala jsem, co jsem potřebovala udělat... je to jen další rok bez nich.“

Uchopil mě nad stolem za ruku a jemně ji pohladil.

„Byl bych tam rád s tebou.“

„Já vím. Ale buď klidný, je mi fajn. Strávila jsem fantastický den ve škole a teď jsi tady.“

A byla to pravda. Teď byl se mnou a všechno bylo skvělé.

Napil se vína, postavil sklenici a řekl: „Bylo to dlouhé. Až příliš dlouhé...“

„Souhlasím, ale neměl jsi na vybranou.“

Pustil moji ruku, se spikleneckým výrazem se opřel o lavici a zadíval se mi přímo do očí. Konečně jsme se soustředili jeden na druhého; nádhera!

„Něco mě v posledních dnech napadlo – měla bys občas jezdit se mnou, bylo by to moc fajn.“

Zasmála jsem se. Bylo to něco jako vlídný výsměch, potřásla jsem hlavou a zvedla oči k nebi. Potom jsem se k němu naklonila a chystala se trpělivě vysvětlovat.

„Aymericu...“

Zjevně byl uspokojený a zvědavý, usmál se koutkem úst.

„Ano...“

„Zdá se, že zapomínáš, že mám svůj život, žáky, kurzy...“

Změna nálady. Napučený čenich. Když to na něj přišlo, vypadal jako rozmazlený kluk. Rychle se však vzpamatoval: „Já jsem vlastně rád, že máš tenhle život... Ostatně už dlouho jsem tě neviděl tančit...“

„Stačí, když přijdeš na představení na konci roku!“

„Nemám v úmyslu čekat tak dlouho. A neřekl jsem, že chci vidět tančit vás, tvé žáčky, ostatní a tebe... Jestli to chceš vědět, zajímá mě dneska večer jen jedna osoba.“

Vzdálenost mezi námi se zmenšila, zabodl oči do mých.

„Něco vymyslíme a zatančím jen pro tebe dřív...“

„Nic jiného bych ani nečekal.“

Pobaveně se ode mne zase odtáhl a vytvořil mezi námi bezpečnostní zónu.

„Co mě to napadlo, že půjdeme dneska na večeri do restaurace, měl jsem za tebou přijet hned!“

„Ty jsi nějak netrpělivý!“ pokoušela jsem ho.

Jeho ruka mi stiskla zápěstí.

„A ty ne?“

Jakmile odnesli talíře, odložil na stůl ubrousek, podíval se na hodinky a mávl na číšníka, aby připravil účet. Pochopila jsem jeho vzkaz, a i když mě jeho spěch bavil, ve skutečnosti jsem měla také naspěch. Vytáhl z náprsní kapsy několik bankovek a podal je číšníkovi.

„Stejný stůl na příští čtvrtek,“ připomněl mu, než došel ke dveřím.

„Už je to napsáno! Hezký zbytek večera vám oběma.“

„Díky,“ odpověděla jsem mu.

Aymericova ruka sledovala křivku mých šatů a vklouzla do výstřihu na zádech. To pohlázení mě zelektrizovalo. Touha, kterou jsem zahlédla v jeho očích, mě rozpálila. Přiblížil svůj obličej k mému, chtěl mě políbit, ale v posledním okamžiku couvl.

„Hraješ mi na nervy,“ zašeptala jsem.

„Na své taky... Pojd’.“

Sotva jsme překročili práh mého bytu, byla jsem bez šatů a my dva v posteli. Zvítězila netrpělivost. Od prvního setkání to s námi bylo pořád stejné, jakmile jsme byli spolu, ovládala nás touha. Ayme-

ric byl sebevědomý a byl si mnou jistý, jeho láska byla majetnická. Vracela jsem mu to, bez podmínek jsem mu odevzdávala své tělo. Nikdy jsme se necítili dost uspokojeni. Teď jsme spolu dlouho nebyli a chtíč nás přemohl, šlo to velmi rychle, až nás to překvapilo.

„Fakt to netrvalo dlouho,“ zamumlal s obličejem přitisknutým k mému krku a ještě zrychleným dechem.

„To ti vyvracet nebudu,“ odpověděla jsem a zajela mu prsty do světlých vlasů.

Přetočil se na svoji stranu a sevřel mě v náručí. Leželi jsme tak dlouho, beze slova se k sobě tiskli. Soustředila jsem se na tlukot jeho srdce.

„Nikdy se už bez tebe nedokážu obejít,“ zašeptal nakonec skoro smutně.

Zvedla jsem k němu obličej, pohladil mě po tváři. Zнала jsem ten pohled, který věstil jeho brzký odchod. Začínal se mě zmocňovat smutek, co jsem tlumila uvnitř poslední tři hodiny. Slabá naděje, že zůstane u mne, se hned rozplynula. Moje zklamání se projeвило v povzdechu, který mu neušel.

„Příští týden už to půjde normálně. A budeme mít na sebe víc času, Hortense.“

Přikývla jsem, nemohla jsem snést jeho pohled.

„Je to dobrý?“

„Ano... , ale kdy budeme moct spolu strávit celou

noc? Mám dojem, že už jsou to světelné roky, kdy jsem vedle tebe spala naposledy.“

„Já taky...“

„Mohl bys zůstat dneska...“

Okamžitě se ode mne odtáhl. *Dobrý pokus, Hortense.*

„Musím už jít.“

Bylo zbytečné naléhat, měla jsem to vědět. Zavřel se v koupelně. Přitáhla jsem si pokrývku a nehýbala se. Místnost se ponořila do šera, jen zpod zavřených dveří koupelny sem pronikal proužek světla. Slyšela jsem, jak se otevřela jeho zásuvka, pak zavřela, několik minut tekla do umyvadla voda. Když se opět objevil, byl čistý, tedy aspoň už neměl na kůži moji vůni. Pečlivě se oblékl, dával si pozor, aby si neodnesl sebemenší stopu po nás dvou, odstranil i vlasek, který mu uvízl na saku. Přistoupil ke mně, zjevně se necítil nejlíp. Sedla jsem si, ale pořád jsem byla zahalená v dece.

„Dělám, co můžu, Hortense. Jinak to nedokážu.“

Já vím...

„Já vím.“

Položil mi ruku na tvář a opřel si čelo o mé. Hleděli jsme si do očí. Když jsem se usmála, patrně se mu ulevilo. Nechtěla jsem, aby odešel nespokojený.

„Udělám jednu věc, kterou mi budeš muset odpustit,“ oznámila jsem mu.

Zamračil se, zjevně s obavami, co bude následovat. Už jsem to nevydržela a vášnivě jsem ho políbila. Nedokázal odolat, silně mě k sobě přitiskl. Ale nakonec ode mne odlepil rty.

„Padej,“ přikázala jsem mu.

Široce se na mne usmál a vztyčil se, už se z toho polibku vzpamatoval. Naposledy se před odchodem prohlédl.

„Aymericu?“

„Ano!“

Podíval se na mne přes rameno.

„Pošleš mi zprávu, až dorazíš?“

„Jasně... a nezapomeneš na mě?“

„Neměj strach.“

„Tak v pondělí!“

Zabouchl za sebou dveře, slyšela jsem ho, jak sbíhá po schodech. Když bylo zase ticho, vstala jsem z postele a přichystala se na spaní. Pak jsem si znovu lehla s mobilem na dosah. Čekala jsem půl hodiny, než zapípal. Přišla zpráva, na niž jako obvykle neodpovím. Ale mohla jsem klidně spát; Aymeric byl doma, ve svém domě na nóbl předměstí u své ženy a dětí.

~ ~ ~

Nikdy jsem si nemyslela, ani jsem si neuměla představit, že budu jednou *ta druhá*, přítelkyně, milenka, která zůstává v pozadí. Taková pozice mi nevyhovovala, dokonce mi strašně vadila. Aymeric mi ale zkrátka před třemi lety vpádl do života.

Ještě neuběhl rok od smrti mých rodičů. Byla jsem v té době pořád přecitlivělá. Hodně často jsem večer zůstávala sama ve škole a tančila. Po zbytek času jsem se snažila přetvařovat, abych zachovala dekorum a neznepokojovala Bertille, Sandra, Augusta a Cathie, kteří mi ze všech sil pomáhali, abych se neutrápila. Netušili, jak zle na tom jsem, jak moc tápu a nevím, co si teď počnu se životem. Úmrtí mých rodičů rozprášilo všechny mé opěrné body. Bylo načase, aby se přátelé začali starat o vlastní život a nezabývali se pořád mnou. A tak, když mě přemohla bolest a stesk po rodičích byl nesnesitelný, tancovala jsem, abych ho zahnala, abych se uvolnila, abych ze sebe dostala emoce a vzpamatovala se. Nechávala jsem se unést rytmem hudby a pohyb mi přinášel obrovské blaho. Zabrala jsem celý prostor sálu, tančila jsem bosa, se zavřenýma očima, nevnímala jsem vůbec nic ze svého okolí. Tenkrát jsem dotančila, hudba dozněla a já jsem ještě bez hnutí stála uprostřed sálu, abych nabrala dech a vychutnala si pocit, že jsem si uvolnila svaly

a na chvíli vytěsnila pochmurné myšlenky. Najednou někdo za mými zády zakašlal. Otočila jsem se a uviděla neznámého muže. Netvářil se zrovna sebejistě, přesto neuhnul pohledem a ani nevzal do zaječích. Okamžitě jsem si uvědomila, že nevypadá špatně, že vůbec nevypadá špatně.

„Dobry večer,“ řekla jsem a udělala krok směrem k němu. „Můžu vám v něčem pomoci?“

Pousmál se a prohrábl si rukou vlasy, což prozradilo jeho nejistotu. Připadal mi naprosto k zbláznění pěkný s tím chlapeckým zjevem, v příliš módním kvádru a s výrazem kluka, kterého přistihli při něčem nedovoleném.

„Ehm... ano... dobrý večer... hledám jistou Hortense...“

Vánoce v červenci! Hledá mne!

„Stojí před vámi! My se... známe?“

„Myslím, že na vás bych si vzpomněl,“ zamumlal. Uchechtl se jakoby pro sebe a zahrabal v tašce.

„Našel jsem na ulici vaši peněženku,“ řekl a podával mi ji.

Chvilku jsem na něj nevěřičně a vyděšeně zírala.

„Není snad vaše?“ zeptal se nakonec neklidně.

Trhla jsem sebou.

„Ale ano, ano! Jenže jsem si vůbec nevšimla, že jsem ji ztratila.“

Překonala jsem vzdálenost, která nás dělila, a vza-

la si, co mi patřilo. Z jeho zaraženého výrazu jsem usoudila, že to musím nějak vysvětlit.

„Jsem teď tak trochu mimo, víte?“

„To je teda slabé slovo! Uvědomujete si, kolik ta peněženka váží? Já vím, že dámské peněženky skrývají poklady, ale takovéhle přece jen ne!“

„Doufám, že vám ta váha neutrhla rameno!“

Spontánně jsme se oba zasmáli a nespustili ze sebe oči. Všimla jsem si důlkem rozčísnuté brady, znamínka krásy na krku, pronikavého pohledu, který mi utkvěl na pramínku vlasů, padajícím mi na rameno. Zmlkli jsme. Otřáslo mnou, jak mocně působí na mé tělo jeho přítomnost, jak mi buší srdce. Kdy naposledy mě někdo takhle přitahoval? Navzdory tomu jsem se pokusila ovládnout.

„Děkuju mockrát... je od vás moc milé, že jste si dal práci a zašel sem.“

„Nemáte za co.“

Jeho úsměv. Jak mu odolat? I když to dělal diskrétně, cítila jsem, jak mě svléká pohledem, líbilo se mi to a chtěla jsem ještě.

„Mohli bychom si dát skleničku v baru naproti, jestli máte čas, jen se převleču, bude to hned.“

Znovu se na mě usmál, ale najednou jsem měla dojem, že už zase našel půdu pod nohama. Couvl o krok, přešel si rukou po tváři, jako by se snažil probudit. Vtom jsem uviděla jeho snubní prsten.

„To bych moc rád, ale...“

Naprostá nespravedlnost, pomyslela jsem si.

„Jasně. Vyprovodím vás.“

Prošli jsme školní chodbou těsně u sebe, jako by nás k sobě pudila jakási síla, která nás nutila, abychom se aspoň občas lehce dotkli rameny. Když vycházel, naposledy jsme se na sebe zadívali a vydrželi tak pár vteřin. A pak jsme najednou vystoupili z naší bubliny. Podala jsem mu ruku, lehce ji podržel ve své, jeho kůže mi připadala jemná.

„A ještě jednou děkuju za tu peněženku... ehm... ani nevím, jak se jmenujete.“

Zesílil stisk ruky, udělala jsem totéž.

„Aymeric.“

„Díky, Aymericu.“

Na rtech měl teď vystřízlivělý, zklamaný úsměv, vzdychl, že by to jednomu utrhlo srdce, a pak se ode mne odtrhl. Několik kroků couval a pořád na mě zíral. Potom jakoby roztrpčeně pokrčil rameny a konečně se ke mně obrátil zády. Sledovala jsem ho očima, dokud nezmizel. Než zašel za roh ulice, ještě se naposledy ohlédl.

V následujících dnech jsem nepřestávala myslet na Aymerica, o němž jsem vůbec nic nevěděla, jenom že je ženatý. Vzpomínka na naše setkání mi vpadala do rozhovorů, nutila mě ke snění, budi-